

«У лісі загадка гуляла...» (1891)

Глібов Леонід Іванович

У лісі загадка гуляла;
Коваль пройдисвітку піймав
І, щоб у лісі не гайсала,
Хвоста їй відрубав.
І невеличка, а зубата,
Аж кору з дерева дере,
Вродилася така завзята,
Що, як підскочить, страх бере.
Залізний ніс, а хвіст вербовий,
У рот їй пальця не кладіть:
У лісі дуб який здоровий,
А як кусне,— і той кричить.
Захоче — здуру зробить шкоду,
А іноді і насмішить:
Устромить ніс свій у колоду,
Хвіст задерє і сторч стоїть.
В руках умілих не пустує
І робить все, як слід робить:
Комору, хату вам збудує
І господарство звеселить.
На все здалась вона, гоструха;
Її давно вже знаю я;
Усяке діло майстра слуха,—
Отак і загадка моя.

Раз двері рип: «Здоров, мій друже! —
Озвавсь коваль,— ану, пиши:
Ось загадка цікава дуже,
А ти ще трохи прибреши».
«Шкода,— кажу,— брехня не слава,
Годиться загадка і так,
Бо неабияка проява:
Сокиру нашу знає всяк».

[1891]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/u_lisi_zahadka_huliala